

๑๕๗

สละรัก
ยัยอ๋อง
และอ๋อง

以理服人

月下蝶影 ยัยอ๋องเตี้ยอ๋อง เจียน

หมีหย้า แปง

Eno วาด

๑๕๗

月下蝶影 เยว่เซี่ยเต๋ยอ๋อง

เขียน

หมิงหย่า

แปล

๑๑๕๑๔ ดัชนีการอ่านที่สําคัญ

สะดุดรักยัยฮ่องหลงยุค 2

以理服人

อสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f X @amarinbooks f บ้านอสม

Published originally under the title of 《以理服人》(Yi Li Fu Ren)

Author © 月下蝶影 (Yue Xia Die Ying)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

Illustrations by Eno

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์

และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8111-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี

บรรณาธิการ จินดารัตน์ ธรรมวงษ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดาริสา ชำอ่อน, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร, สุทธิดา กีกสูงเนิน

ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยั้ง, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน, กมลวรรณ สมรูป

“คุณจิน สวัสดิ์ปีใหม่ครับ” ส่วนกลางของชุมชนที่จินเผยอาศัยอยู่สนิทสนมกับผู้อาศัยเป็นอย่างดี จินเผยอาศัยอยู่ในชุมชนมานานกว่าสิบปี จึงคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ส่วนกลางที่หน้าประตูแล้ว

“สวัสดิ์ปีใหม่คะ” ด้านข้างป้อมยามมีป้ายกลางเก่ากลางใหม่แขวนอยู่ บนป้ายเขียนไว้ว่า ‘ขอให้เจ้าของบ้านทุกท่านมีความสุขในวันปีใหม่’ ไม่มีวันเดือนปีระบุไว้บนแผ่นป้าย จินเผยจึงสงสัยว่ามันใช้ซ้ำกับปีที่แล้ว

เจ้าหน้าที่ส่วนกลางชำเลื่องมองผู้ชายที่ทางร่มให้จินเผยก่อนยิ้มชม “เพื่อนของคุณหน้าตาหล่อจังนะครับ”

จินเผยได้ยืนแบบนั้นก็ยิ้มมองสืออไป

“ขอบคุณสำหรับคำชมนะครับ” สืออไปกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ วิธีการชมที่ตรงไปตรงมาแบบนี้ทำให้เขาประหม่าเล็กน้อย

“นี่ผมไม่ได้พูดเกินจริงเลยนะครับ ชุมชนของพวกเรามีคนเข้าๆออกๆ ตั้งเยอะแยะ” เจ้าหน้าที่ส่วนกลางมองไปรอบๆ แล้วกล่าวเสียงเบา “แต่ไม่มีใครหล่อกว่าคุณเลย แม้แต่ดาราหลายคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนของพวกเราก็ยังเทียบคุณไม่ติดเลยครับ”

จินเผยอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “คุณลุง ครั้งก่อนที่คุณชมคนอื่นก็พูดแบบนี้เหมือนกันนะคะ”

“ก็นั่นเพราะยังไม่ได้เจอเพื่อนของคุณนี่ครับ” เจ้าหน้าที่ส่วนกลางหัวเราะจนตาหยี ท่าทางดูซื่อตรงมาก

เมื่อดูออกว่าสื่ออ๊ไปกำลังอึดอัด จินเผยจึงหาข้ออ้างรีบพาเขาเดินออกไปจากประตูใหญ่ของชุมชน

“พี่หลิว หนุ่มหล่อคนนั้นเป็นแฟนของคุณจินหรือ” เจ้าหน้าที่อีกคนซึ่งรับผิดชอบลงทะเบียนยานพาหนะที่เข้ามาติดต่อและบุคคลที่มาเยี่ยมเยียน นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กล่าว “มีนาคุณผู้ชายบ้านตระกูลจินถึงได้ลงทะเบียนผู้มาเยี่ยมเอาไว้ล่วงหน้าตั้งแต่เช้าแล้ว”

ในชุมชนมีเจ้าของคฤหาสน์ไม่มาก แต่เนื่องจากทั้งหมดล้วนเป็นครอบครัวมีฐานะ พวกเขาจึงต้องตรวจสอบและซักถามบุคคลที่มาเยี่ยมเยียนอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดปัญหายุ่งยากขึ้นมา

เหล่าหลิวหัวเราะเก๋อเขิน เขาหลบตัวไปมาก่อนจะตบตันขาจาด “เฮ้ ลืมไปเลย วันนี้มีคนส่งของมาให้คุณจิน จันลืมเอาให้เธอเสียได้”

“รอเธอกลับมาค่อยให้สิ” เจ้าหน้าที่ส่วนกลางหนุ่มกล่าวลอยๆ “พวกเขาไม่ได้ขับรถออกไป คงไปไม่ไกลนักหรอก ไม่นานเดี๋ยวก็กลับมาแล้วละ”

นอกชุมชนมีซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง ชาวของครบครัน สื่ออ๊ไปพบว่าพนักงานในซูเปอร์มาร์เก็ตกระตือรือร้นและเป็นกันเองกับจินเผยเป็นพิเศษ พอได้ยินว่าเธอต้องการซื้อข้าวดำก็มีพนักงานหยิบมาให้ โดยเธอไม่ต้องไปที่โซนเครื่องปรุงเลย

“ทำไมคุณออกมาเองล่ะคะ โทรมมาให้พวกเราเอาส่งไปให้ก็ได้
คะ” ผู้หญิงวัยกลางคนสวมชุดเครื่องแบบพนักงานซูเปอร์มาร์เก็ต
หยิบผ้าขนหนูมาเช็ดขวดซีอิ๊วดำหนึ่งรอบ “ยังต้องการอะไรอีกไหมคะ
ฉันจะไปหยิบให้”

“ไม่เป็นไรคะ พวกคุณไปทำงานเถอะ เตียวฉินเอง” จินเฟย
วางขวดซีอิ๊วดำลงในรถเข็นสินค้า

หญิงวัยกลางคนเหลือบมองสื่ออี้ไปที่อยู่ข้างจินเฟยและยิ้มแบบ
เข้าใจเรื่องราวแล้วออกมา “ได้ค่ะได้ พวกคุณค่อยๆ เลื่อนนะ”

พูดจบเธอก็หมุนตัวเดินออกไปโดยไม่มีความลังเลสักนิด
สื่ออี้ไปมองตามหลังเธอ มุมปากก็ยิ้มขึ้น

“ชอบกินอะไรคะ” จินเฟยพาสื่ออี้ไปมาถึงโซนขนมขบเคี้ยว
กล่าวด้วยท่าทางราบกับประธานเผด็จการ “ชอบอะไรก็หยิบเลยคะ”

สื่ออี้ไปมองบรรจุภัณฑ์สีล้นฉูดฉาดบนชั้นวางสินค้า “...”

“ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรก็สุ่มหยิบมาเลยคะ” จินเฟยสุ่มเลือกขนม
จำนวนหนึ่งมาใส่ในรถเข็น “ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้เป็นกิจการของพ่อแม่
ฉันคะ นี่ก็ถือว่าเป็นการดูแลธุรกิจตัวเองว่าไหมคะ”

สื่ออี้เปลี่ยนมือหยิบไวต์ช็อกโกแลตมาสองสามชิ้นแล้ววางลงใน
รถเข็น “ครับ เป็นการดูแลธุรกิจตัวเองจริงๆ นั่นแหละ”

ในซูเปอร์มาร์เก็ตมีลูกค้าจำนวนมาก มีคนถือตะกร้าสินค้า
รีบร้อนแทรกมาทางพวกจินเฟย จินเฟยพูดไปว่าข้างแขนสื่ออี้ไป
เอาไว้ได้ ก่อนที่จะกร้าสินค้าจะชนเข้ากับหลังมือของเธอแทน

“ขอโทษค่ะ” ฝ่ายตรงข้ามรีบขอโทษทันที “ฉันรีบเลยไม่ทัน
เห็นนะคะ”

“ไม่เป็นไรคะ” จินเฟยยิ้มพลางสะบัดมือและถอนมือกลับมา

“มือเจ็บหรือเปล่าครับ” ลีอ้อไปก้มหน้าดูหลังมือของเธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ ตอนเด็กฝึกศิลปะการต่อสู้แบบที่ใช้มือฝ่าแผ่นไม้ เจ็บกว่านี้เยอะเลย” จินเผยบอกอย่างไม่ยี่หระ “แต่ผิวหนังเนียนนุ่ม อย่างคุณนี่สิ ถ้าถูกชนเข้าต้องเจ็บมากแน่ๆ”

ปลายนิ้วลีอ้อไปขยับเล็กน้อย ชั่วพริบตานั้นเขาอยากจะจับมือเธอเอาไว้

เพลงที่เปิดในซูเปอร์มาร์เก็ตทำให้เขาได้สติกลับคืนมา

“ผมโตปานนี้แล้วจะกลัวเจ็บได้ยังไงครับ” เขาวางมือลงบนรถเข็น “คุณไม่ต้องกังวลไป”

“กลัวเจ็บไม่เกี่ยวกับอายุเลยนะคะ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องน่าขายหน้าด้วย” เมื่อได้ทำความรู้จักกันมาระยะหนึ่ง จินเผยก็พบว่าลีอ้อไปไม่ชอบชนหรือโดนตัวผู้อื่น ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เธอล้วนเคารพข้อห้ามเหล่านี้ของเขา “อันที่จริงฉันก็มีสิ่งที่กลัวเหมือนกันนะ”

ลีอ้อไปมองเธออย่างอ่อนโยน เขาไม่ได้ถามว่าอะไร เพียงรอคำพูดต่อไปของเธออย่างอดทน

“ที่จริงแล้วฉันกลัวนอนกับบุุที่ตัวนิ่ม ๆ หยุน ๆ มากเลยละ” จินเผยกล่าวเสียงเบา “ตอนเด็กๆ อาจารย์อยากให้อ่านเรียนรู้ว่าชีวิตชาวบ้านมันไม่ง่าย เลยให้ฉันกลับบ้านมาเลี้ยงหนอนไหม...”

จู่ๆ เรื่องที่คุยกันก็จบลงกะทันหัน จินเผยพบว่าตนเองไม่แน่ใจว่าเรื่องเลี้ยงหนอนนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไรกันแน่

ดูเหมือนคนที่มอบหมายงานชิ้นนี้จะไม่ใช่ราชครูเงิน

“สตรอร์เบอร์รี่อบแห้ง” ลีอ้อไปหยิบสตรอร์เบอร์รี่อบแห้งสองถุงวางลงในรถเข็น “เจ้าพวกนั้นน่าขยะแขยงมากจริงๆ ครับ คุณไม่ได้กลัวหรอก มันคือการรักความสะอาด บนตัวของแมลงและงู

มีปรีเสี้อยู่เยอะมาก อยู่ให้ห่างจากพวกมันหน่อยจะปลอดภัยครับ”

จินเฟยโยนเรื่องเล็กน้อยที่เมื่อกลับสนอยู่ทิ้งไป “ก็มีเหตุผลดีอะ”

การที่เฟยอ่องอย่างเธอไม่ชอบนอนและงูมันไ้ความกลัวที่ไหนกัน

มันคือความระมัดระวังและรักสะอาดต่างหาก

เพื่อให้พนักงานคิดเงินได้สะดวก ไม่เพิ่มความยุ่งยากให้กับพวกเขา จินเฟยจึงไปเข้าคิวจ่ายเงิน

สืออี้ไปจะช่วยจินเฟยถือถุง แต่เธอปฏิเสธ “คุณทางร่มดี ๆ เดี๋ยวฉันถือของพวกนี้เองค่ะ”

“ครับ” สืออี้ไปเผลอยิ้มออกมา ในจังหวะนั่นเอง รถยนต์คันเล็กคันหนึ่งก็ขับมาทางนี้ด้วยความเร็วสูงโดยที่ด้านหน้าของพวกเขา มีแอ่งน้ำเล็ก ๆ อยู่

“ระวังครับ” สืออี้ไปจับมือจินเฟยและดึงเธอมาไว้ข้างหลัง ร่มกางกันน้ำคร่ำที่กระเซ็นมาตรงหน้าของทั้งสองได้อย่างพอดี-พอดี

จินเฟยหันกลับมา ก็เห็นน้ำสกปรกสองหยดกระเซ็นติดแก้ม สืออี้ไป ไบหน้าขาวสะอาดมีหยดน้ำเพิ่มขึ้นมาเล็กน้อยนั้นดูน่าขันอยู่บ้าง

แต่ในฐานะผู้หญิงที่ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี จินเฟยจึงไม่ได้หัวเราะออกมา เธอหิ้วถุงช้อปปิ้งด้วยมือข้างเดียว ส่วนมืออีกข้างหนึ่งก็ถือทิชชู “อย่าขยับนะคะ”

เมื่อช่วยสืออี้ไปเช็ดหน้าจนสะอาดแล้วจินเฟยก็พยักหน้าอย่างพอดกพอใจ

อย่างไรใบหน้าที่งดงามก็เจริญตากว่าเวลาสะอาดสะอาด

“ขอบคุณครับ” น้ำฝนเย็นเยือกตกลงบนใบหน้า สืออ๊ไปยกर्मขึ้น เขาเคลื่อนไหวสายตาของตนเองที่ทอดมองอยู่บนมือจินเผยออก นิ้วชี้ไล่ตามร่ม

พอผ่านป้อมยามส่วนกลาง จินเผยก็ถูกเจ้าหน้าที่ส่วนกลางเรียกไว้

“คุณจินครับ เมื่อคืนผมลืมบอกคุณไป วันนี้ตอนเช้ามีคนส่งของมาครับ” เจ้าหน้าที่ยกกล่องของขวัญที่ห่อและผูกโบเอาไว้เป็นอย่างดีไปตรงหน้าจินเผย

“ใครส่งมาคะ” จินเผยวางถุงช้อปปิ้งลงด้านข้าง แล้วรับกล่องของขวัญมาเขย่าเบาๆ น้ำหนักปกติ เสียงก็ปกติเช่นกัน

“เขาบอกว่าเป็นเพื่อนคุณครับ” เหล่าหลิวครุ่นคิด “เขาสวมมาสก์ปิดปากและสวมหมวกเก็บ ผมเห็นหน้าไม่ชัด ฟังจากเสียงแล้วดูเด็กมากครับ”

เพราะเคยประสบเหตุการณ์ถูกคุกคามมาแล้ว จินเผยจึงระมัดระวังขึ้นมาก เธอขอบคุณเจ้าหน้าที่ส่วนกลางและถือของกลับบ้าน

เมื่อเห็นจินเผยและสืออ๊ไปกลับมา จินเหวยเฟิงก็รีบชี้อิ้วดำไป “ไปนั่งเล่นกันไป วันนี้พวกลูกห้ามเข้ามาในห้องครัว”

จินเผยวางขนมลงบนโต๊ะ หอบกล่องของขวัญไปที่ห้องหนังสือ ส่วนสืออ๊ไปก็ตามเธอเข้าไปในห้องหนังสือด้วย

เมื่อวางกล่องของขวัญลงบนโต๊ะ จินเผยก็หยิบถุงมือในลิ้นชักออกมาสวมแล้วเริ่มเปิดกล่อง

ด้านในกระดาห่ออันประณีตงดงามเป็นกล่องกระดาห่อที่ไม่มี

เครื่องหมายอะไรเลย

เมื่อมองกล่องของขวัญใบนี้ จินฝ่ายก็รู้สึกรางๆ ว่าไม่เหมือนกับของขวัญธรรมดาทั่วไป

พอเปิดกล่องกระดาษออก ด้านในมีรูปถ่ายหนึ่งใบที่พรินต์ลงบนกระดาษ A4 และยังมีอัลบั้มรูปอีกหนึ่งอัลบั้ม

ในรูปภาพเป็นรถหรูคันหนึ่งที่ถูกสาธิตด้วยสีน้ำมันและมีคำว่า 'ไปตายซะ' เขียนอยู่

จินฝ่ายวางกระดาษ A4 กลับไป และหยิบอัลบั้มรูปขึ้นมาข้างในเป็นรูปของเธอ มีทั้งด้านข้างด้านหลัง ทั้งหมดล้วนเป็นมุมที่แอบถ่ายทั้งสิ้น

ในอัลบั้มมีจดหมายฉบับหนึ่งสอดอยู่ ตัวอักษรในนั้นถูกตัดออกมาจากหนังสือพิมพ์หรือไม่ก็นิตยสาร แล้วใช้กาบติดลงบนกระดาษจดหมาย

[ทุกครั้งยามพระจันทร์ลอยขึ้น ผมก็ข่มความคิดถึงคุณเอาไว้
ไม่อยู่]

[คุณไม่รู้ว่าคุณรักคุณมากขนาดไหน ผมเต็มใจอุทิศชีวิตและ
จิตวิญญาณให้คุณ]

[ผมรู้ว่า你不ชอบถ่านอีหมีน ผมก็เลยพังรถของเขา คุณ
อารมณ์ดีขึ้นบ้างไหม]

[ผมรักคุณขนาดนั้น แต่ทำไมข้างกายคุณถึงมักจะมีผู้ชายคนอื่น]

[ทั้งที่คุณอยู่ในฝันของผมทุกคืนแท้ๆ หากคุณทำแบบนี้อีก
ผมจะโกรธแล้วนะ]

เมื่อเห็นเนื้อความในจดหมายชัดเจน สีหน้าของสืออี้ไปก็
มิดครี้มลง

นี่เป็นคนบ้าที่จมดิ่งเข้าไปในโลกแห่งจิตใจของตัวเอง
จินเผยวางกระดาชกลับลงไปด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ทำทางฉันต้อง
ไปสถานที่ตำรวจตอนนี้เลยคะ”

“ผมไปเป็นเพื่อนคุณเอง” ลี้อีไปเหลือบดูเวลา “ยังมีเวลา
อีกสองชั่วโมงกว่าก่อนจะเที่ยงครับ” เขาคาดเดาเจตนาของจินเผย
ได้คร่าว ๆ ว่าเธอไม่ยากให้คนในครอบครัวต้องเป็นกังวล “คุณไป
คนเดียวผมไม่วางใจ”

คติศูกคามก่อนหน้านี้ เนื่องจากทะเบียนบ้านของจินเผยอยู่ที่
ตี่ตู่ ทางเซียงไฮ้และตี่ตู่จึงร่วมกันทำคดี ดังนั้นจินเผยส่งหลักฐาน
ให้สถานีตำรวจท้องถิ่นที่ทำคดีตอนนี้เลยยอมถือเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด
“คะ”

พอเห็นจินเผยกับลี้อีไปจะออกไปข้างนอกอีกครั้ง โจววิน
ก็เรียกพวกเขาเอาไว้ “พวกลูกจะไปไหนกัน”

“แม่ หนูจะออกไปซื้อปึงกับอีไปคะ” จินเผยกกล่าว “จะกลับมา
ก่อนอาหารกลางวันนะคะ”

โจววินชำเลื่องมอรอยยืมขวยเงินของลี้อีไป แล้วกระแอม
แห้ง ๆ ทีหนึ่ง “รีบไปรีบกลับนะ”

ลูกสาวของบ้านอื่นอยู่กับเด็กหนุ่ม ในฐานะพ่อแม่ล้วนเป็นห่วง
ว่าลูกสาวจะถูกเอารัดเอาเปรียบ ส่วนบ้านพวกเขา...

เลี้ยวสี่เอียงอายจนกลายเป็นแบบนั้นไปแล้ว มองยังงี้...ก็
เหมือนกับลูกสาวของตนเองกำลังซูดผักกาดขาว¹ อย่างเลี้ยวสี่มากกว่า
เฮ้อ

¹ คำว่าผักกาดขาวมักใช้แทนหญิงสาวบริสุทธิ์ที่ถูกขายใจดคว่าไปครอบครอง แต่
ในบริบทนี้กลับตาลปัตร กลายเป็นฝ่ายชายถูกฝ่ายหญิงคว่าไปแทน

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับผิดชอบคดีเงินเฟี้ยวถูกคุกคามได้ยืนยันว่าโจทก์ได้รับหลักฐานใหม่ ก็รีบสวมถุงมือและตรวจสอบทันที

“หลังจากเปิดกล่องแล้ว ยังมีใครสัมผัสของพวกนี้อีกไหมครับ”
ตำรวจทำคดีชำเลื่องมองเงินเฟี้ยวและสืออ๋ไปที่อยู่ข้างกายเธอ

“ไม่มีค่ะ” เงินเฟี้ยวยกมือขึ้น ตำรวจถึงพบว่าเธอสวมถุงมืออยู่
“ก่อนหน้านี้ไม่นานฉันเพิ่งถูกคุกคามมา พอได้รับของขวัญที่ไม่รู้ที่มา
ที่ไปชัดเจนแบบนี้ ฉันก็เลยสวมถุงมือไว้ก่อนนะค่ะ”

ตำรวจทำคดีมองเงินเฟี้ยวมากขึ้นอีกเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้
สมกับเป็นนักศึกษาดีเด่น เมื่อเผชิญหน้ากับเรื่องประหลาดนี้ ไม่เพียง
ระมัดระวังและสุขุมเยือกเย็นอย่างยิ่ง วิธีการแก้ปัญหายังดีมาก
อีกด้วย

“รถคันนี้...” เขามองรถบรรทุกที่ถูกสาตสีจิ้นและเทะบนกระดาด A4
และเรียกเพื่อนร่วมงานมา “เหล่านาง คดีรถบรรทุกที่ถูกพังของประธาน
ธุรกิจตระกูลถ่านนะ ใช้นายพาคนไปทำหรือเปล่า”

“ใช่” เจ้าหน้าที่ตำรวจหวังถอนหายใจ “จนถึงตอนนี้ก็ยังจับตัว
ไม่ได้ เมื่อวานประธานถ่านนั้นยังโทร.มาค่อนแคะแฉกดันพวกเรา
อยู่เลย”

เพื่อตรวจสอบความจริงให้กระจ่างโดยเร็วที่สุด ทางแผนก
พิสูจน์หลักฐานจึงนำสีน้ำมันมาตรวจสอบไปรอบหนึ่ง มันเป็นแค
สีน้ำมันธรรมดาที่มีผลติดอยู่ทั่วประเทศ

“บริษัทใหญ่โตขนาดนั้น กล้องวงจรปิดนี่จะเสียก็เสีย เวลา
ที่เสียยังมาประจบเหมาะอีก มันจะไม่มีเรื่องบังเอิญขนาดนั้นได้ที่ไหน”
เพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่งเดินเข้ามา “ฉันว่ามันงงใจ”

“พวกนายไม่ต้องเถียงกันแล้ว มาดูรูปใบนี้สิ” ตำรวจทำคดี

เอากระดาษ A4 ใส่เข้าไปในถุงหลักฐาน แล้วยื่นไปตรงหน้าของเพื่อนร่วมงาน “รบกวนรูปเหมือนของงานอีหมินคันนั้นหรือเปล่า”

“คันนั้นเลย!” เจ้าหน้าที่ตำรวจหวังถามอย่างตื่นเต็น “นายได้มาจากไหน”

“โจทก์ในคดีคุกคามที่ฉันรับผิดชอบอยู่” ตำรวจทำดีชี้ไปที่จินเฟย และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นอีกครั้ง

ผู้ต้องสงสัยในคดีคุกคามสาตสีน้ำมันใส่รถของงานอีหมินเพื่อคุณจินคนนั้นหรือ

นี่มันตรรกะอะไรกัน

“คุณจิน ก่อนหน้านั้นคุณเคยติดต่อกับเจ้าแห่งธุรกิจตระกูลงานหรือครับ” เมื่อเรื่องราวเกี่ยวพันถึงสองคดี ตำรวจทำดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหวังต่างมานั่งสืบถามเรื่องที่เกี่ยวกับงานอีหมินอยู่หน้าจินเฟย

“ฉันไม่ได้สนิทสนมกับเขาอะ เพียงแค่มีโอกาสได้เจอหน้ากันไม่กี่ครั้งในการประชุมที่จัดขึ้นที่เซี่ยงไฮ้เท่านั้น” จินเฟยครุ่นคิด “หลังจากกลับมาจากเซี่ยงไฮ้แล้ว เขาเคยคิดจะให้ผู้ชายหน้าตาดีสองสามคนมาเป็นเพื่อนกับฉันอะ แต่พฤติกรรมแบบนั้นมันน่าสงสัยว่าจะผิดกฎหมายฉันก็เลยปฏิเสธไป”

“ให้อะไรนะครับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจหวังแปลกใจเล็กน้อย “ให้ผู้ชายหน้าตาดีหรือ”

เขาไม่รู้อะไรของจินเฟย ดังนั้นจึงไม่เข้าใจว่าทำไมคนอย่างงานอีหมินต้องมอบผู้ชายหน้าตาดีให้จินเฟยด้วย เริ่มแรกเขายังคิดว่างานอีหมินเห็นคุณจินหน้าตาสะสวยและคิดไม่ซื่อกับเธอ ถึงได้ถูกโรคจิตที่แอบรักเธอแค้น

สื่อออกไปที่นั่งเงียบอยู่ข้างๆ มาตลอดงยหน้ามองจินเฟยแวบหนึ่ง

และก้มหน้าลงไปอย่างรวดเร็ว “คาดไม่ถึงว่าท่านอี๋หมินจะทำเรื่องประเภทนี้ต่อหน้าคุณ”

จินฝ่าย “ฉันก็คิดไม่ถึงเหมือนกันค่ะ”

“ดูดีไหมครับ”

“อะไรคะ”

ลืออี้ไปมองจินฝ่าย “ผู้ชายพวกนั้นที่เขาจะส่งมาให้ เป็นเพื่อนกับคุณ หน้าตาดีหรือเปล่าครับ”

“ก็แค่คนที่รู้จักแต่ทาสชาดผัดแป้งแต่งตัวอย่างลวก ๆ² ค่ะ”

จินฝ่ายครุ่นคิด “พวกเขามีบางจุดที่หน้าตาคล้ายคุณ”

“คล้ายผมหรือ” ลืออี้ไปยิ้มไม่แสดงเจตนา

“แต่แยกว่าคุณเยอะค่ะ” จินฝ่ายรีบกล่าวเสริม “ความแตกต่างระหว่างพวกเขากับคุณคือสิบคะแนนต่อร้อยคะแนน เพียงแต่มองดูแล้วก็คล้ายคุณนิด ๆ จิตเดียวเท่านั้นค่ะ”

แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องกล่าวสิ่งเหล่านี้เพิ่ม แต่สัญชาตญาณก็บอกเธอว่าจำเป็นต้องพูดเสริมสักหน่อยจึงจะดี

ลืออี้ไปยิ้มมองเธอ

“หรืออาจจะเหมือนกันหนึ่งต่อร้อยเลยก็ได้นะคะ” จินฝ่ายกระแอมไอแห้ง ๆ หนึ่งเสียง “ไม่ฉันก็เป็นศูนย์ต่อร้อยเลย”

ตำรวจสองนายที่นั่งอยู่ทางด้านข้าง “...”

นี่คือจากความสัมพันธ์รักโรแมนติคบนโลกมนุษย์ที่แสนทุกข์เข็ญ ลำเค็ญอะไรกัน นักธุรกิจผู้ร่ำรวยมอบชายงามให้กับเด็กสาว ทว่าเมื่อถูกแฟนหนุ่มของเด็กสาวรู้เข้า เด็กสาวควรจะจัดความเข้าใจผิดนี้

² ปกตัวลี้นี้ใช้กับผู้หญิง มีความหมายแฝงถึงผู้หญิงที่ไม่รู้จักขนบธรรมเนียม มีท่าทางและพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับประเพณีหรือหลักทำนองคลองธรรม

อย่างไรตั้งนั้นหรือ

“ผมรู้ว่าในใจของเฟ้ยเฟ้ย คนพวกนั้นเทียบผมไม่ได้ ฎุกใหม่ครับ” รอยยิ้มของสื่ออี้ไปอ่อนโยนมากขึ้น

จินเฟ้ยพยักหน้าอย่างรวดเร็ว

สื่ออี้ไปหัวเราะออกเสียง และหันไปมองเจ้าหน้าที่ตำรวจ “คุณตำรวจครับ เฟ้ยเฟ้ยเป็นพลเมืองดีที่เคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย จะต้องปฏิเสธการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายประเภทนี้โดยไม่ลังเลแน่นอนครับ”

ตำรวจทั้งสองนาย “...”

น้องชาย หัวหาญดี!

“โอเคครับ พวกเราจะรีบตรวจสอบคดีนี้ให้กระจ่างโดยเร็วที่สุดเพื่อคืนชีวิตสุขสงบให้คุณจิน” ตำรวจทำคดีลุกขึ้นยืน มอบเบอร์โทรศัพท์ของตำรวจสองสามนายที่รับผิดชอบคดีนี้ให้กับจินเฟ้ย “หลังจากนี้หากพบเรื่องอะไรผิดปกติ สามารถโทรมาที่เบอร์นี้ได้ตลอดเลยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” จินเฟ้ยรับเบอร์โทรศัพท์มาอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “ลำบากคุณแล้ว”

“เป็นสิ่งที่ผมควรทำครับ” เมื่อส่งจินเฟ้ยและสื่ออี้ไปจากไปแล้ว ตำรวจทำคดีก็กล่าวเสียงเบากับเจ้าหน้าที่ตำรวจหวัง “คุณจินเป็นผู้ช่วยของสมาชิกสภาวิทยาศาสตร์เงินเล่าเฟิน ที่นั่นายเข้าใจหรือยังว่าทำไมถ่านอี๋หมินถึงต้องมอบพวกผู้ชายหน้าตาดีให้เธอ”

“ศาสตราจารย์เงินเล่าเฟินที่โด่งดังไปทั่วโลกและเคยขึ้นหนังสือแบบเรียนคนนั้นนะหรือ” จู่ๆ เจ้าหน้าที่ตำรวจหวังก็พูดขึ้น “มิน่าล่ะ...”

คาดไม่ถึงว่าจะใช้กลยุทธ์ชayangามกับผู้ช่วยของนักวิทยาศาสตร์
ผู้ยิ่งใหญ่

จิตใจของนายทุนนี้มันสกปรกจริงๆ!

ภายในรถเจียบเล็กน้อย จินเผยข่าวเรื่องมองสื่ออี้ไปที่ขับรถอย่าง
ตั้งใจ “กำลังคิดอะไรอยู่คะ”

“กำลังคิดว่า...” สื่ออี้ไปจอดรถลงข้างทาง “กำลังคิดว่าคุณ
โดดเด่นแบบนี้ ข้างกายจะมีคนอยากเป็นเพื่อนกับคุณกี่คนกันแน่”

จินเผยครุ่นคิดอยู่สองสามวินาที “คุณยังคิดเรื่องที่ถ่านอี้หมิน
ส่งผู้ชายหน้าตาดีมาให้ฉันอยู่อีกหรือคะ”

“เปล่าครับ” สื่ออี้ไปสายศีรษะ “ผมแค่เป็นห่วงคุณ ผม
เป็นผู้ชาย จึงรู้ว่าในใจของผู้ชายบางคนคิดอะไรอยู่ พวกเขาคิดจะ...
ล่อลวงคุณ”

จินเผยรู้สึกว่ตนเองเป็นผู้หญิงที่หนักแน่น ไม่มีทางถูกล่อลวง
ได้ง่ายๆเช่นนั้น

“บางทีอาจมีคนตั้งใจเข้าใกล้คุณ บอกว่าโทรศัพท์ของเขาเบต
หมด หรือทำให้เสื้อผ้าของคุณสกปรกโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือ...” สื่ออี้ไป
มองจินเผย “ให้เสนอความช่วยเหลือเข้าใกล้คุณ เพื่อดึงดูดความสนใจ
ของคุณ พวกเขาอาจใช้สารพัดวิธี”

จินเผยรู้สึกว่ในฐานะผู้หญิงแล้ว เวลานี้เธอควรจะชมผู้ชาย
คนข้างๆ “ไม่มีใครหน้าตาดีกว่คุณแล้วคะ ฉันไม่หลงกลแน่นอน”

ทำได้ดี จินเผย คำตอบนี้ต้องได้คะแนนเต็มแน่

วันฉลองเทศกาล จะทำให้เด็กหนุ่มอารมณ์เสียไม่ได้

สื่ออี้ไปหัวเราะเบาๆ “ขอบคุณสำหรับคำชมนะครับเผยเผย”

ในเวลาเดียวกัน ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งกำลังดูข้อมูลที่
ถานอีหมินให้คนส่งมาให้ เขาใช้มือหยิบรูปภาพใบหนึ่งขึ้นมา และ
พูดด้วยน้ำเสียงลุ่มหลง “เป็นผู้หญิงที่โดดเด่นจริงๆ ให้เอาชนะ
ผู้หญิงแบบนี้ น่าสนใจดี”

“คุณอย่าลืมเงื่อนไขของบอสเราด้วย ต้องทำให้เธอช่วยให้
บอสคว้าโครงการความร่วมมือของสถาบันวิจัยมาได้”

“วางใจเถอะ” เสียงหัวเราะของชายหนุ่มมีเสน่ห์เย้ายวน “ผู้หญิง
ที่ตกหลุมรักผม แม้แต่ชีวิตก็เต็มใจมอบให้ นับประสาอะไรกับโครงการ
โครงการหนึ่ง”

ผู้ช่วยลึกลับคนหนึ่ง “คุณต้องจัดการให้ดี ขอแค่ได้โครงการ
มาไว้ในมือ อย่างอื่น...”

“คุณผู้ช่วย” ผู้ชายรูปหล่อโบกมือห้าม “นี่คือการล่าสัตว์
นายพรานที่มีความทะเยอทะยานจะยอมไม่ได้เหยื่อ”

ในโรงแรมหรูที่เสียงดังจอแจ หญิงสาวหน้าตาสะสวย แต่งหน้าประณีตงดงาม ผิวพรรณขาวผุดผ่อง เดินผ่านเข้ามาในฝูงชน สีหน้าของเธอขาวจนผิดปกติเล็กน้อย ตุ่มหูเพชรกวัดแกว่งไปมาเบาๆ ข้างแก้ม ดูทั้งสูงส่งและชวนทะนุถนอม

สายตาของคนจำนวนไม่น้อยจับจ้องไปที่ร่างเธอ เธอเดินก้าวยาวไปข้างกายของฟู้วี่ชว่นที่กำลังดื่มเหล้าอยู่กับคนอื่นประหนึ่งไม่รับรู้ถึงสายตาเหล่านั้น “ฟู้วี่ชว่น นายบอกว่างานเลี้ยงอาหารค่ำวันนี้ไม่มีคนนอกมาไม่ใช่หรือ”

“มีคนอื่นนอกที่ไหน” ฟู้วี่ชว่นแบมือออก หัวเราะว่า “ก็รู้จักกันหมดไม่ใช่หรือไง”

“สืออี่ไปล่ะ” หญิงสาวปลักคนที่ขวางอยู่ตรงกลางระหว่างเธอกับฟู้วี่ชว่นออก “สืออี่ไปไหนแล้ว”

คนอื่นๆ ที่กำลังเล่นสนุกกันอยู่สังเกตเห็นความผิดปกติเล็กน้อย จึงพากันเงยบลง

“อี่ไปไหนผมจะไปรู้ได้อย่างไร ผมไม่ใช่บอสของเขาสักหน่อย หรือว่าเขาจะไปไหนยังต้องมารายงานผมด้วย” ฟู้วี่ชว่นยื่นมือออกไป

ดันคังจิงที่อยู่ข้างๆ “คังจิง นายรู้หรือเปล่า”

“ไม่รู้” คังจิงไม่เงยหน้าขึ้นมาแม้แต่หน่อย

“ฉันไม่สน พวกนายจะต้องไปหาสื่ออีโปมา” หญิงสาวบ้าตาแดง นั่งลงตรงหน้าฟู่อวีชวอน หน้าตาของเธอน่ารักเปราะบาง แม้ว่าวาจา กับการกระทำจะเกินเลยไปบ้าง แต่ก็ยากที่จะทำให้ผู้คนรังเกียจเธอ เป็นพิเศษ

“คุณหนูใหญ่หยวน แบบนี้คุณทำให้ผมลำบากใจนะ ผมจะไป หาเขาให้คุณได้จากที่ไหนกัน” ฟู่อวีชวอนถอยไปด้านหลังเล็กน้อย ดู ไม่สนใจใยดีอย่างมาก “หรือไม่คุณก็โทรไปถามเองสิ”

หยวนเหมี่ยวถูกฟู่อวีชวอนทำให้โมโหจนทนไม่ไหว แต่ไหนแต่ไร มาเธอก็ไม่เคยมีช่องทางการติดต่อส่วนตัวของสื่ออีโป ช่องทางการ ติดต่อที่เธอได้มาก่อนหน้านี้ ทุกครั้งที่รับโทรศัพท์ล้วนเป็นผู้ช่วย ของเขา

เห็นได้ชัดว่าฟู่อวีชวอนรู้อยู่แล้ว ทว่ายังตั้งใจพูดแบบนี้ออกมา นี่มันหมายความว่าอะไรกัน

ข่าวที่เธอได้รับมาก่อนหน้านี้ ชัดเจนว่าพวกฟู่อวีชวอนนัดรวมตัว สังสรรค์กันภายใน แต่พอเธอมาถึงกลับพบว่ามีคนมาไม่น้อยแล้ว ทว่า คนที่ตนเองอยากเจอจริงๆ กลับไม่อยู่

“คุณหยวน อีโปเขาไม่อยู่จริง ๆ แล้วคืนนี้ก็คงไม่มาด้วย” ฟู่อวีชวอนถอนหายใจ “หรือไม่ผมจัดให้คนขับรถส่งคุณกลับไปละกันนะ”

“ไม่ต้องมายุ่ง” หยวนเหมี่ยวลุกขึ้นยืน กวาดสายตาไปยังเด็กสาว หน้าตาสะสวยคนอื่น ๆ ในห้อง ในแวตามีเจตนาร้ายเจืออยู่

คนอื่น ๆ ตกใจสายตาของเธอจนขนลุกขนพอง ในใจก็สับสนด่าอยู่ เงียบ ๆ หยวนเหมี่ยวไปต่างประเทศสองปี ดันกลายเป็นบ้ายิ่งกว่าเดิม

ทุกคนต่างรู้ว่าสื่ออี่โป่ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรกับเธอ แต่เธอกลับถือว่าสื่ออี่โป่เป็นสมบัติในครอบครองของตนเอง มีเจตนาร้ายอันไร้ที่สิ้นสุดต่อผู้หญิงทุกคนที่เข้าใกล้สื่ออี่โป่ สองปีที่แล้วเป็นเพราะเธอเกิดบัลลังก์ พลัดเด็กสาวที่พุดคุยกับสื่ออี่โป่ไม่ก็ประโยคลงไปในสระว่ายน้ำ ตระกูลหยวนเลยต้องส่งเธอไปพบจิตแพทย์ที่ต่างประเทศอย่างเสียมิได้

กลับมาครั้งนี้ การทำสิ่งต่างๆ ดูเหมือนจะปกติขึ้นเล็กน้อย ทว่าสายตากลับยิ่งทำให้คนหวาดกลัวกว่าก่อนหน้าเสียอีก

รอเมื่อหยวนเหมี่ยวจากไปแล้ว ก็มีคนกล่าวเสียงเบา “ทำไมตระกูลหยวนถึงปล่อยเธอออกมาแล้วล่ะ”

ทุกคนที่อยู่ในงานเลี้ยงนี้ล้วนเป็นทายาทเศรษฐีที่ครอบครัวยุคใหม่มีประวัติความเป็นมาและมีฐานะทางสังคม แต่ละครอบครัวต่างมีความสัมพันธ์ทางด้านผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน ต่อให้ไม่ชอบใครจริงๆ ก็ไม่สามารถหนีหน้าได้อย่างเปิดเผย ทว่าตอนนี้กลับพุดประโยคนี้ออกมาต่อหน้าผู้คนมากมายขนาดนี้ แสดงว่าสุดจะทนแล้วจริงๆ

“ฉันได้ยินมาว่าเธอข่มขู่คนในครอบครัว ถ้าหากไม่ให้เธอกลับประเทศ เธอจะอดอาหารประท้วง” อีกคนหนึ่งกล่าวเสียงเบา “ยังงี้ก็เถอะ ต่อไปอยู่ให้ห่างจากเธอหน่อยละกัน”

หากไม่มีเรื่องอะไรก็ควรอยู่ให้ห่างจากสื่ออี่โป่สักหน่อยด้วยเหมือนกัน

คนบ้าทำร้ายคน ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบทางกฎหมาย

แม้ว่าสื่ออี่โป่จะมีเสน่ห์ชวนหลงใหลอย่างยิ่ง แต่ชีวิตย่อมสำคัญกว่า

เมื่อรับประทานอาหารค่ำพร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวในเทศกาล
วันปีใหม่เสร็จแล้ว จ้าวเยว์ก็ล้างมือถือออกมาโทร.หาจินเฟยเพื่อนัด
เธอออกไปเที่ยวเล่น

จินเฟยกับสืออู่ไปนั่งชานชาขายาวอยู่ข้างจินฟัว สืออู่ไปอธิบาย
โจทย์ให้จินฟัวฟัง ส่วนเธอกินผลไม้ชมความครึกครื้นอย่างเกียจคร้าน
ตอนจ้าวเยว์โทร.เข้ามา เธอรับสายโทรศัพท์ทันทีโดยไม่คิดแม้แต่จะ
“เยว์เยว์”

“ออกไปเที่ยวไหม

“ที่คลับมีงานเต้นรำสวมหน้ากากวันปีใหม่ ได้ยินว่ามีหนุ่มหล่อ
สาวสวยมากันเพียบเลยนะ อยากไปร่วมครึกครื้นไหมจ๊ะ”

จินเฟยเพิ่งคิดจะพูด ก็เผลอประสานสายตาเข้ากับแวต่ายัม
ของสืออู่ไป จึงระบายยิ้มให้เขา แล้วก้มศีรษะกล่าวกับปลายสาย
“ฉันไม่ไปดีกว่า”

“ไม่ไปจริงเหรอ” จ้าวเยว์ได้ยินจินเฟยปฏิเสธก็ถอนหายใจ
“ก็ได้ ฉันฉันก็ไม่ไปเหมือนกัน”

วางสายลงแล้วจ้าวเยว์ก็หันไปเห็นจ้าวจิววี่ยืนอยู่ด้านหลังของ
ตนเอง เธอตกอกตกใจยกใหญ่ “พี่ ทำไม่ถึงเดินไม่มีเสียงเลยละ”

จ้าวจิววี่เหลือบมองโทรศัพท์ของจ้าวเยว์ “โทร.คุยกับเฟยเฟย
เหรอ”

จ้าวเยว์มองเขาอย่างสงสัย “พี่ สองวันนี้พี่ค่อนข้างผิดปกตินะ
มีเรื่องอะไรกระทบกระเทือนจิตใจหรือเปล่า”

“กลางคืนอย่าไปวิ่งเล่นแฟนฟาน” จ้าวจิววี่ไม่ตอบคำถามของเธอ
“ระวังความปลอดภัยด้วย”

“วางใจเถอะ ฉันทำอะไรรู้ขอบเขตดีนะ” จ้าวเยว์เก็บโทรศัพท์

จ้องมองจ้าวจิวอวี่อยู่นานสองนาน “พี่ ฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าพี่แปลก ๆ อยู่ดิเนะ พี่มีเรื่องอะไรปิดบังพวกเราอยู่ใช่ไหมหรือเปล่า”

“อย่าคิดเหลวไหล” จ้าวจิวอวี่หมุนกายจะเดินจากไป

“เดี๋ยวละ” จ้าวเยว่คว้าจ้าวจิวอวี่เอาไว้ “ครั้งที่แล้วพี่ยอมทิ้งงานไปเยี่ยมเผ่เย่เย่ที่เซี่ยงไฮ้เป็นเพื่อนฉัน ฉันก็รู้สึกว่ามันแปลก ๆ อยู่แล้ว หลายวันก่อนพี่เขาไปส่งให้คุณลุงจินกับคุณป้าโจวตอนค่ำแล้วยังอยู่ค้างคืนอีก หลังจากกลับมาก็ยังผิดปกติมากกว่าเดิม หรือว่าพี่...”

จ้าวจิวอวี่ถอยหลังไปหนึ่งก้าว “เธออย่าพูดเรื่องไร้สาระ”

“พี่ทะเลาะกับเผ่เย่เย่อีกแล้วใช่ไหมหรือเปล่า”

“เปล่า” จ้าวจิวอวี่สับสน

จ้าวเยว่มองจ้าวจิวอวี่ ไม่อยากพลาดอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นมานบนใบหน้าของเขา เธอเงียบไม่พูดไม่จาอยู่หลายวินาที “พี่ พี่กำลังโกหก”

จ้าวจิวอวี่หันศีรษะกลับไป “พี่บอกแล้วไงว่าอย่าคิดอะไรเหลวไหล”

“ไม่ใช่ฉันหรอกที่คิดอะไรเหลวไหล พี่ต่างหากที่ปกปิดได้ไม่ดีพอ” รอยยิ้มบนใบหน้าจ้าวเยว่จางหายไป “เริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่”

“อะไร” จ้าวจิวอวี่ไม่เข้าใจ

“พี่เริ่มชอบเผ่เย่เย่ตั้งแต่เมื่อไหร่” จ้าวเยว่มองจ้าวจิวอวี่ สีหน้าที่แสดงออกมาราวกับยิ้มและคล้ายดังร้องไห้ ทั้งยังมีความน่าสงสารเจืออยู่หลายส่วน

จ้าวจิวอวี่ประหนึ่งถูกฟ้าผ่า เขาจ้องมองจ้าวเยว่อยู่หลายวินาที ก่อนหลุบตาลงกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “อย่าพูดถึงเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย”

กล่าวจบเขาก็หมุนกายเดินจากไป

จ้าวเยร์มองตามหลังเขา กล่าวเสียงดัง “ถึงพี่จะหลอกคนอื่นได้ แต่พี่หลอกตัวเองไม่ได้หรอก พี่ เรื่องความรู้สึกนะ มันปิดไว้ไม่ได้หรอกนะ”

จ้าวจิววีมองเธอ “ถ้าหากพี่ชอบเฟี้ยวเฟี้ยว ทำไมจะต้องรอจนถึงวันนี้ด้วย”

จ้าวเยร์นิ่งอึ้งไป หรือว่าเธอคิดมากไปจริง ๆ ท่าทางเฟี้ยวเฟี้ยว คงมีเสน่ห์มากเกินไป จนเธอมองใครก็เหมือนอีกฝ่ายคิดอะไรกับเฟี้ยวเฟี้ยวไปหมด

“ทำอะไรนะ พุดชะเสียงดังเชียว” คุณพ่อจ้าวออกมาจากในห้องมองสองพี่น้อง “นอนไม่หลับก็ไปดูทีวีเป็นเพื่อนแม่ซะ อย่าทะเลาะกันเพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ”

“พ่อ พวกเราไม่เป็นไรครับ” จ้าวจิววีหยิบเสื้อคลุมขึ้นมา “ผมออกไปเดินเล่นนะ”

หลังมองส่งลูกชายออกจากบ้าน คุณพ่อจ้าวก็ถอนหายใจและกล่าวกับจ้าวเยร์ “ลูกไม่มีเรื่องอะไรก็อย่าไปทะเลาะกับพี่ของลูก”

“พ่อ ทำไมเมื่อสองปีก่อนจู่ๆ พี่เขาถึงไปต่างประเทศกะทันหันล่ะคะ” จ้าวเยร์รู้สึกแปลกใจมาตลอด เรื่องที่พี่ชายของเธอไปต่างประเทศแทบจะตัดสินใจอย่างกะทันหัน สิ่งที่ทำให้เธอยิ่งประหลาดใจกว่าก็คือ พ่อกับแม่ก็ดูเหมือนจะไม่คัดค้านเช่นกัน

“ออกไปดูให้มากๆ เรียนรู้เยอะๆ เป็นเรื่องที่ดี” คุณพ่อจ้าวถามกลับ “มีอะไรแปลกเธอ”

“ก็ได้ค่ะ” จ้าวเยร์รู้ว่าเธอไม่มีทางได้คำตอบอะไรจากทางพ่อกับแม่ เลยจำใจยอมแพ้ “ฉันหนูไปดูละครเป็นเพื่อนแม่นะ”

“ทำไมไม่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนล่ะครับ” ลีอ้อไปยกข้อมือขึ้นมา เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ยิ้มกล่าว “ยังหวั่นอยู่ ออกไปเที่ยวเล่น ก็ไม่เป็นไร แต่อย่าลืมเอาเสื้อโค้ตไปด้วย ผมดูพยากรณ์อากาศเขา บอกว่าคืนนี้หิมะอาจจะตก อย่าให้เป็นหวั่นครับ”

“วันอากาศหนาวๆ ไม่อยากออกไปข้างนอกค่ะ” จินเฟยยื่นจานผลไม้ในมือไปตรงหน้าเขา “กินผลไม้หน่อยนะ”

“ปีใหม่นี้หิมะตกปกผ่นกี่วันครับ” ลีอ้อไปใช้ไม้จิ้มฟันจิ้มผลไม้ชิ้นหนึ่ง

“ศาสตราจารย์เฉินมีแพลนอย่างอื่นค่ะ ฉันพักผ่นได้สามวัน เหมือนกับนักศึกษาคนอื่น ๆ” จินเฟยชำเลืองมองลีอ้อไปอย่างเห็นใจ “พรุ่งนี้คุณก็ต้องไปทำงานใช่ไหมคะ”

สำหรับผู้บริหารระดับสูงที่ต้องบริหารทั้งบริษัท ย่อมไม่มีวันหยุด ให้กล่าวถึง เพราะอาจมีงานเร่งด่วนให้จัดการได้ทุกเมื่อ

ลีอ้อไปพยักหน้า รับจานผลไม้มาถือ ให้จินเฟยได้ผ่นแรงเล็กน้อย

จินเฟยจิ้มแคนตาลูปให้ตนเองหนึ่งชิ้น “ดูเลहनทางเลี้ยงปากท้องของคนเยอะขนาดนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย”

จินพั่วที่นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างคนทั้งสอง “...”

สองคนนี้จะพูดคุยกันก็ช่างเถอะ แต่นี่กินผลไม้ยังยื่นไปยื่นมา เขาดูไร้ตัวตนหรือว่านั่งอยู่ตรงนี้เป็นส่วนเกินกันแน่

เขากอดหนังสือเอาไว้และลุกขึ้นยืน ย้ายไปนั่งลงบนโซฟาทางด้านข้าง “พวกพี่ค่อยๆ คุยกันนะ ผมไม่รบกวนพวกพี่แล้ว”

“เด็กน้อยตั้งใจอ่านหนังสือไป ไม่ต้องสนใจผู้ใหญ่พูดคุยกัน” จินเฟยยัดผลไม้ชิ้นหนึ่งเข้าไปในปากของจินพั่ว “ก่อนสอบไม่ขยัน

หลังสอบตกหลังน้ำตา”

ลืออี่ไปมองสองพี่น้องเถียงกันก็ยิ้มออกมา
เมื่อกดเปิดโทรศัพท์ เขาก็เห็นข้อความที่ฟู้วีชวนส่งมา
เหล่าฟู้ [หยวนเหมี่ยวมาหานายอย่างที่คุณคิดไว้จริง ๆ นายระวัง
ไว้หน่อย ผู้หญิงคนนี้บ้าได้ใจเลย]
ลืออี่ไปหันมองไปทางจินเฟย ก่อนลือกหน้าจอโทรศัพท์

พยากรณ์อากาศไม่ค่อยแม่นยำสักเท่าไร เพราะวันต่อมาไม่มีหิมะตก
แต่ที่ตกลงมาคือฝนปนกับหิมะ ทำให้ข้างนอกหนาวเย็นเป็นพิเศษ

เดิมทีจินเฟยไม่อยากออกไปข้างนอก แต่เจ้าของร้านขายหนังสือ
แห่งหนึ่งโทร.มาหาเธอ บอกว่าในที่สุดหนังสือต้นฉบับที่เธอต้องการ
ก็มาถึงแล้ว เธอก็เลยต้องเอาเสื้อผ้ากันหนาวห่อตัวเอาไว้ แล้วขับรถ
ออกไปเอาหนังสือ

มาถึงร้าน รับหนังสือเรียบร้อยและออกจากร้าน เธอกับ
คนเดินถนนก็ชนปะทะเข้าด้วยกัน กาแฟหลายหยดกระเด็นลงบน
เสื้อโค้ตของเธอ โชคดีที่เธอสวมเสื้อผ้าหนา หยดกาแฟนี้จึงไม่มี
ผลกระทบอะไร

“ขอโทษครับ คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” ฝ่ายตรงข้ามรีบเอากาแฟ
ในมือที่ยังไม่ได้ดื่มทิ้งลงไปในถังขยะ ล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดผืนหนึ่ง
ออกมายื่นให้จินเฟย “เช็ดสิครับ”

เสียงนี้ไพเราะมาก เหมือนกับเสียงโสภริสุทธ์และหวานละมุน
ของเชลโล่ ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงมนตร์เสน่ห์อันเย้ายวน

จินเฟยเงยหน้าขึ้นก็เห็นใบหน้าที่เรียกได้น่าทึ่ง

“ขอโทษครับ” เมื่อสังเกตเห็นสายตาของจินเฟย ชายหนุ่มก็ยิ้ม

เป็นเชิงขอโทษ ยามเขายิ้มขึ้นมา แก้มซ้ายปรากฏลักยิ้มจางๆ ทำให้
รูปลักษณะอันงดงามเพริศพรั่งของเขาขาดความโดดเด่นเล็กน้อย ดูบริสุทธิ์
และสดใสมากขึ้นหน่อย

นี่เป็นใบหน้าที่สามารถทำให้ผู้หญิงนับไม่ถ้วนหลงใหล

“ไม่เป็นไรค่ะ” จินฝ่ายรับผ้าเช็ดหน้ามา เช็ดบนเสื้อผ้าวาง
ลงๆ จากนั้นจึงคืนผ้าเช็ดหน้าให้ฝ่ายตรงข้าม “ครึ่งหน้าก็ระวังหน่อย
นะคะ”

“เดี๋ยวก่อนครับ” ฝ่ายตรงข้ามเรียกจินฝ่ายไว้ “ทำให้เสื้อผ้า
ของคุณสกปรก ผมควรจะชดใช้ค่าเสียหายให้คุณ”

เขาล้วงดูบนร่างกายและพบว่าตนเองลืมนำโทรศัพท์มา จึงยิ้ม
อย่างสง่างาม “ขอโทษครับ ผมลืมโทรศัพท์ไว้บนรถ”

เมื่อคนหน้าตาดีก็ยิ้มก็ชวนหลงใหลเป็นที่สุด “ฉันขอจอดเบอร์
โทรศัพท์ของคุณเอาไว้ได้ไหมครับ”

“ไม่ต้องค่ะ” จินฝ่ายชูมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ “เรื่องเล็กน้อย
ฉันยังไม่ถึงขั้นคิดเล็กคิดน้อยกับผู้ชายหรอกค่ะ”

กล่าวจบเธอก็เดินผ่านชายหนุ่มไป จังหวะการย่างก้าวไม่มีความ
อวลยอวรณ์แม้แต่น้อย

ชายหนุ่มก้มมองผ้าเช็ดหน้าที่ถูกเช็ดจนสกปรก หมุนกายหันไป
มองจินฝ่ายที่เข้าไปนั่งในรถสปอร์ตหรูและจากไปโดยไม่หันศีรษะกลับมา
จากนั้นเขาก็หัวเราะเบาๆ พร้อมโยนผ้าเช็ดหน้าทิ้งลงไปในถังขยะ

เข้าไปขำมาสีหน้าของเขาก็ค่อยๆ เย็นชาลง

สายตาที่ผู้หญิงคนนั้นมองเขาไม่มีความตั้งใจเลยสักนิด ราวกับว่า
เขาไม่ได้แตกต่างจากต้นไม้ข้างทางที่ขับรถผ่านเลย

นี่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดมาก

มีเพียงสายตารักใคร่ชื่นชมของผู้หญิงเท่านั้น ถึงจะทำให้เขารู้สึกมีความสุขได้

จินเผยยอมไม่สนใจว่าผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งจะคิดอย่างไร ในชีวิตวัยรุ่นของเธอ มีผู้ชายไม่ต่ำกว่าสิบคนที่‘ไม่ระวัง’ สาดสิ่งต่างๆ ลงมาบนร่างของเธอ ทั้งยังมีพวกทำหนังสือหล่นโดยไม่ระวัง จนเธอ ถึงขนาดที่มีคนเป็นลมเลยด้วย

เธอไม่อยากแยกแยะว่าการกระทำเหล่านี้แท้จริงแล้วเป็นความตั้งใจหรือว่าเป็นความบังเอิญกันแน่ และเธอก็ไม่สนใจด้วยเช่นกัน

ทั้งหมดล้วนเป็นคนที่รู้จักแต่ทำซาดผัดแป่งแต่งตัวอย่างลวกๆ ยังเทียบไม่ได้กับ...

ยังน่าทิ้งสู้อยู่ยืมขณะลือฮไปกั่มหน้าไม่ได้เลย

ขับรถมาได้ครึ่งทาง จินเผยก็เห็นรถสปอร์ตสีน้ำเงินแซปไฟร์คันหนึ่งชนกับรถออฟโร้ดอยู่ข้างทาง ผู้ชายหลายคนลงมาจากบนรถออฟโร้ด ล้อมรอบรถสปอร์ตและด่าคนขับรถอย่างสาหัสเสียเทเสีย

คนขับรถสปอร์ตสีหน้าซีดเขียว ดูเหมือนจะไม่ค่อยสบายเท่าไร

เมื่อเห็นผู้ชายหลายคนยิ่งรุมล้อมเข้าไปใกล้คนขับรถสปอร์ตมากขึ้นเรื่อยๆ จินเผยจึงจอดรถลงข้างๆ พวกเขา และเปิดหน้าต่างรถ “ทำอะไรกันนะ ผู้ชายอย่างพวกคุณล้อมผู้หญิงคนหนึ่งไว้แบบนี้เนี่ยะ ชินข้าวแพร่ไปยังจะเหลือเกียรติกันอยู่หรือเปล่า”

“เกี่ยวอะไรกับเธอ!” ผู้ชายพวกนั้นหันกลับมาอย่างรำคาญ พอเห็นว่าผู้หญิงที่พูดสวยงามเจริญตากว่าคนที่อยู่ตรงหน้านี้ บนใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มหยาบโลนออกมา “น้องสาวเห็นพวกพี่กำลังเบื้อ ก็เลยตั้งใจมาคุยเล่นเป็นเพื่อนพวกเราโดยเฉพาะเธอจ๊ะ”

จินเฟยผลึกประตูดอกและเดินลงไปถึงข้างกายเด็กสาวที่ดูป่วยไร้เรี่ยวแรง “แจ้งตำรวจหรือยัง”

เด็กสาวมองเธอแต่ไม่พูดอะไร

เห็นท่าทางแบบนี้แล้วจินเฟยก็สายตาระออย่างจนปัญญา มันเกิดอะไรขึ้นกับสังคมปัจจุบัน เด็กสาวแต่ละคนอ่อนแอมากขึ้นเรื่อยๆ เห็นแล้วน่ากังวลเหลือเกิน

เธอควักมือถือออกมาเตรียมจะแจ้งตำรวจ แต่คนขับรถออฟโรดกลับยื่นมือออกมาขวางเอาไว้ “น้องสาว ไม่จำเป็นต้องแจ้งตำรวจหรอกจ้ะ ขอแค่หนูพูดคุยเป็นเพื่อนพวกพี่ชายสักครู่หนึ่ง พวกเราก็จะไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องในวันนี้”

จินเฟยจับข้อมือของเขา ผลึกคนหนึ่งออกไปจนชวนเซ “เจออุบัติเหตุทางจราจร อันดับแรกที่ต้องทำก็คือแจ้งตำรวจ ไม่ได้เรียนกฎหมายจราจรหรือไง”

“บัดซบ!” ผู้ชายที่ถูกผลักออกไปนวดคลึงแขนที่โดนจับจนเจ็บมองผู้หญิงที่กำลังโทรแจ้งตำรวจอย่างสงสัย มือของผู้หญิงคนนี้ทำจากคีมหรือไกงกัน

จินเฟยสังเกตเห็นว่าบนเท้าของหญิงคนขับรถยังคงสวมรองเท้าส้นสูงอยู่ จึงขมวดคิ้วเล็กน้อย

รอเมื่อตำรวจจราจรรีบเร่งมาถึง จินเฟยก็หันกายตั้งใจจะเดินจากไป

“เดี๋ยวละ” หญิงคนขับรถที่นั่งเงียบไม่ส่งเสียงมาตลอดเอ่ยปาก “เรื่องเมื่อกี้นี้ ขอคุณนะค่ะ”

“ไม่ต้องเกรงใจค่ะ ต่อไปถ้ามีเรื่องอะไรจำไว้ว่าต้องแจ้งตำรวจโดยตรงนะค่ะ” จินเฟยขึ้นไปเท้าของเธอ “แล้วก็อย่าใส่รองเท้าส้นสูง

เวลาขับรถ เพื่อเลี้ยงไม่ให้ทำร้ายคนอื่นและตัวคุณเอง”

“ฉันไม่เคยคิดเห็นน้ำใจของใครมาก่อน” หญิงคนขับรถล้วงนามบัตรใบหนึ่งออกมาจากในกระเป๋า และยื่นให้จินเผย “คุณสามารถเอ่ยชื่อเรียกร้องกับฉันได้หนึ่งอย่าง”

จินเผยรับนามบัตรมาเหลือบมองแวบหนึ่ง

หยวนเหมี่ยว

ผู้จัดการแผนกบุคคลของธุรกิจตระกูลหยวน

“ฉันได้บอกชื่อเรียกร้องออกไปแล้วค่ะ” จินเผยคืนนามบัตรให้กับฝ่ายตรงข้าม

“อะไรคะ” หยวนเหมี่ยวหยิบนามบัตร มองผู้หญิงตรงหน้า ที่ค่อนข้างเจิดฉายละลานตาเกินไปอยู่บ้าง

“อย่าใส่รองเท้าส้นสูงเวลาขับรถ” จินเผยขีดคางขึ้น “ห่วงใยและรักชีวิต เป็นความรับผิดชอบของทุกคน”

“ความตายมีอะไรน่ากลัว” หยวนเหมี่ยวคลี่ยิ้มออกมา รอยยิ้มดูโรจจิตเล็กน้อย

“คุณไม่กลัว แต่คนอื่นกลัว” จินเผยสอดมือเข้าไปในกระเป๋า เลื้อยอย่างสง่าผ่าเผย “เอาละ มีเรื่องอะไรก็บอกกับตำรวจจราจรให้ชัดเจน อย่ามัวแต่ยืนที่มืที่อยู่ตรงนั้นแล้วรอให้คนเขามาตำ ฉันไปละ”

“คุณชื่ออะไร” หยวนเหมี่ยวมองภาพด้านหลังอันสง่าผ่าเผยของหญิงสาว เอ่ยปากกล่าว “คุณมาทำงานกับตระกูลหยวนของพวกเราได้นะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” จินเผยดึงประตูรถเปิดออก “ลาก่อน”

หยวนเหมี่ยวมองรถที่ฝ่ายตรงข้ามขับ แล้วบีบนามบัตรในมือแน่น คนที่สามารถขับรถสปอร์ตรุ่นลิมิเต็ดที่ทั่วทั้งโลกมีเพียงไม่กี่คัน

ได้นั้น ไม่จำเป็นต้องมาทำงานที่บริษัทของครอบครัวเธอเลยจริง ๆ

ทว่าอีกฝ่ายเป็นใครกันแน่

คนทั้งหมดในตึกดูที่สามารถซื้อรถคันนี้ได้มีไม่มาก แต่เธอกลับไม่เคยเจอผู้หญิงคนนี้อีกก่อน

ในเวลานี้ คลิปปิดโอสั่มภาชนะช่วงหนึ่งกำลังเผยแพร่ออยู่บนอินเทอร์เน็ต

ไม่มีการเซนเซอร์ใบหน้าของผู้ให้สัมภาษณ์ เสียงก็ไม่ได้ผ่านการตัดต่อจากทางเบื้องหลัง ไม่นานก็ทำให้เกิดความปั่นป่วนบนอินเทอร์เน็ตอย่างรวดเร็ว

ชาวเน็ต 1 [นึกไม่ถึงว่าพี่สาวที่ถิ่บคนร้ายว่าจะสวยขนาดนี้?]

ชาวเน็ต 2 [ลีลาและท่วงท่าในการพูดของพี่สาวงดงามมีสง่าจะฉานชัดเจน รู้ลึกสบายหุสบายตามากเลย]

ในวิดีโอสัมภาษณ์ ที่ทางภาครัฐเผยแพร่ออกมา ไม่ได้ประกาศชื่อของจินเฝย แต่เรียกว่าคุณจินแทน

ช่วงสุดท้ายของวิดีโออย่างปล่อยรูปหมู่ที่จินเฝยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจากทางสถานีตำรวจถือธงเกียรติยศร่วมกัน ธงเกียรติยศในรูปภาพเด่นสะดุดตาอย่างยิ่ง รอยยิ้มของเหล่าตำรวจก็สดใสอย่างมาก แต่บนใบหน้าของจินเฝยกลับปกคลุมไปด้วยรอยยิ้มแบบ ‘ฝืนเป็นพิธี’

มีชาวเน็ตแคปภาพฉากนี้เดี่ยว ๆ เอาไว้ แล้วโพสต์ลงบนอินเทอร์เนต

มีใจเป็นวีรชนคนกล้า หาญทำเรื่องถูกต้องชอบธรรมเหมือนดังเทพเจ้า

[ท้วงหน้าของพี่สาวเขียนว่า ‘มีความสุข’]

[นี่ก็คือเรียลตี้เวอร์ชันคนตัวเล็กแต่พลังกำลังบึกเบิ้ม พี่สาวทั้งสวยทั้งเท่ ถ้าหากไม่ใช้การสัมภาษณ์ของทางภาครัฐ และทางตำรวจรายงานออกมาให้ทราบ ฉันก็คงคิดจริงๆว่านี่เป็นแค่การตลาดออนไลน์ฉากหนึ่ง]

[จะพูดยังไงดีล่ะ ก็เหมือนกับตอนที่เพิ่งมีข่าวออกมา

แล้วมีชาวเน็ตพูดเห็บแถมกระทบกระเทียบบว่าพี่จิ้นช่วยตำรวจจับคนร้ายไม่ได้หรอก แม้ว่าบางคนจะไม่ได้พูดออกมา แต่ในใจของพวกเขาก็น่าจะคิดเหมือนกับชาวเน็ตคนนั้น ความรู้ความเข้าใจตั้งแต่เมื่อนานมาแล้วทำให้พวกเราเมื่อคิดโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว คิดว่าเรื่องบางเรื่องมีแต่ผู้ชายเท่านั้นที่ทำได้ และเรื่องบางเรื่องก็มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่ทำได้]

[พี่สาวคนนี้ยอดเยี่ยมมากจริงๆ ไม่รู้ว่าพวกคุณสังเกตเห็นหรือเปล่า ตอนที่เธอกำชับกับทุกคนว่าเมื่อพบเจอเรื่องต่างๆ อย่าได้หุนหันบกตะลุยเข้าไป ต้องไปหาตำรวจ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องเพศเลย]

[หรือมีฉันแค่คนเดียวที่พบว่า พี่สาวคนนี้ก็คือนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ทำให้ชาวเน็ตไม่น้อยตะลึงในการประชุมทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการเงิน]

[รุ่นน้องผู้ต่ำต้อยของมหาวิทยาลัยดีตูเดินผ่านมาอย่างเงิบๆ เธอคือเทพธิดาในดวงใจของรุ่นน้องชายหญิงจำนวนมากอย่างพวกเรา]

ชาวเน็ตเพิ่งพบว่า 'อาจารย์ของชาวบ้าน' ที่ดึงดูดให้ผู้คนนับไม่ถ้วนอีกฉะเมื่อสองวันก่อน ก็คือพี่สาวที่ถึบคนร้ายลัมคะมาในร้านขายยา

หน้าตางดงาม เด็กหัวกะทิ เรียนศิลปะการป้องกันตัวตั้งแต่เด็ก อนาคตสดใส

ดังนั้นจึงเกิดคำถามตามมา ลูกล้าลูกผลาญทายาทตระกูลเซี่ยคนนั้น แท้จริงแล้วเป็นเพราะลูกตาดวงไหนมันผิดปกติก้นแน่ มีแฟนสาวที่ดีขนาดนี้ก็ยังนอกใจ

ไม่สิ เขาไปเอาความกล้ามาจากไหนถึงนอกใจเธอได้

คาดไม่ถึงว่าพี่สาวจะไม่กระทืบเขาจนน่วม อาจเรียกได้ว่าเป็นคนงดงามทั้งกายและใจ เป็นเทพธิดาลงมาจุติบนโลกมนุษย์จริง ๆ

“อ๊ไ้ป๋ น้องสาวแสนดีของนาย...ฟาดคนได้รัยกาจมาก” ฟุ่อวีชว่นเห็นคลิปีวดีโอบนนินเทอร์เน็ต จึงตั้งใจลากคังจึงไปหาสื่ออ๊ไ้ป๋โดยเฉพาะเชามองแขนขาเรียวเล็กของสื่ออ๊ไ้ป๋ ก่อนกล่าวหยอกล้อ “แขนนี้ของนายออกแรงบิตเธอได้หรือเปล่า”

“คนรักกันสองคนอยู่ด้วยกันไม่ใช่เพื่อทะเลาะตบตี” สื่ออ๊ไ้ป๋ล้างซุดเครื่องชา¹ แล้วรินน้ำชาให้ทั้งสอง “เวลาอันตรายแบบนั้นแต่เธอลงมืออย่างกล้าหาญ พวกนายไม่คิดว่าน่ารักมากหรือ”

น่ารักกันหรือ

ฟุ่อวีชว่นสงสัยว่ารสนิยมเรื่องผู้หญิงของสื่ออ๊ไ้ป๋จะไม่ได้อยู่บนแนวทางเดียวกันกับเขา

“ทั้งร่างเธอกำลังเปล่งประกาย” กลิ่นหอมของชาลอยอบอวลอยู่ในห้อง สื่ออ๊ไ้ป๋ยกถ้วยชาขึ้นมา “สิ่งที่พวกนายเห็นคือท่าทางการต่อยตีคนของเธอ สิ่งที่ฉันเห็น...”

กลับเป็นจิตใจที่น่รักทั้งยังเรียบง่ายและซื่อตรงของเธอ

สื่ออ๊ไ้ป๋อดยิ้มไม่ได้ เขาวางถ้วยชาลง “นายไม่เข้าใจ”

ฟุ่อวีชว่นไม่เข้าใจความรู้สึกประเภทนี้จริง ๆ แต่เขาก็เคารพความรู้สึกของเพื่อน

“วันปีใหม่เป็นไงบ้าง” คังจึงยิ้มถามสื่ออ๊ไ้ป๋

สื่ออ๊ไ้ป๋รู้ว่าคังจึงอยากถามอะไร เขาโค้งมุ่ปากขึ้นยิ้ม “ฉันชอบดอกไม้ในลานบ้าน”

¹ เป็นขั้นตอนหนึ่งในการชงชา หลังจากใส่ใบชาลงไปน้ป่นชาแล้ว ก็จะเทน้ำร้อนตามลงไป โดยน้ำร้อนที่ใส่ลงไปน้รอบแรกนั้นจะเป็นการล้างและกระตุ้นใบชา ดังนั้นจึงควรรีบเทน้ำออกทันที โดยให้เทราดลงไปน้ในจอกาเพื่อทำคามสะอาดจอกาไปด้วย แล้วเทน้ำชาทิ้งและเริ่มเทน้ำร้อนลงไปใหม่ โดยรอบนี้คือการชงชาอบแรก สามารถรินให้คนอื่นดื่มได้

“ชอบแค่ดอกไม้ฉันหรือ” คังจิงเลิกคิ้วและพูดด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ “หรือว่าชอบแค่ดอกไม้ที่บ้านของน้องสาว”

ลืออี่ไปมองคังจิง “ชอบเธอ”

นี่เป็นครั้งแรกที่ลืออี่ไปยอมรับความรู้สึกของตนเองอย่างตรงไปตรงมาต่อหน้าเพื่อนๆ

มองแววตาของเขาแล้ว หัวใจของคังจิงก็สั่นไหวเล็กน้อย จริงจิงเกินไปแล้ว เหมือนกับไม้แห้งที่ทนรอต่อไปไม่ไหว อยากจะกระโดดเข้าไปในเปลวเพลิงใจแทบขาด ประการณะจะหลอมละลายกลายเป็นหนึ่งเดียวกับเปลวเพลิงที่ลุกโชน

เขาอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่กลับพบว่าต่อให้พูดไปก็ไม่สามารถขัดขวางการกระโดดเข้าไปในกองเพลิงของซอนไม่แก่ท่อนี้ได้

“เหวินเซิ่ง อย่าแช่อยู่ในห้องหนังสือทั้งวันสิ” คุณแม่หลินเคาะประตูแล้วเดินเข้ามาในห้องหนังสือ มองลูกชายที่ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ามีแต่รอยยับย่น “ครอบครัวอารองของลูกมาเป็นแขกที่บ้านของพวกเรา ลูกไปทักทายสักหน่อย”

หลินเหวินเซิ่งดันแวนตากรอบดำนั่นจมูกและกล่าวโดยไม่แยหน้า “ไม่ใช่ว่าครอบครัวเรากับครอบครัวของอารองไม่ได้ไปมาหาสู่กันนานแล้วหรือครับ”

“เจ้าลูกคนนี่” คุณแม่หลินกระแอมไอแห้งๆ “เรื่องตั้งหลายปีติดๆก็ไม่ต้องคิดเล็กคิดน้อยแล้วละ ในเมื่อพวกเขาอยากรู้พื้นความสัมพันธ์ให้กลับมาเป็นเหมือนเดิม พวกเราก็ต้อนรับให้ดีๆ คิดเสียว่าเห็นแก่หน้าคุณปู่คุณย่าของลูก รักษาหน้าตาเอาไว้”

แม้ว่าจะสกุลหลินเหมือนกัน ทว่ารูปแบบการทำงานของ

สองพี่น้องตระกูลหลินกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คุณพ่อของ หลินเหวินเซิงเป็นนักวิจัยของสถาบันวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ทั้งวัน ล้วนแช่อยู่ในห้องทดลอง ส่วนลูกคนที่สองของตระกูลหลินเดิน อยู่บนเส้นทางธุรกิจ ต่อมาเป็นเพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ บนหลักการ ที่ยึดถือทำให้สองพี่น้องเกิดความขัดแย้งกัน และไม่ได้ไปมาหาสู่กัน หลายปีแล้ว

หลินเหวินเซิงก็เลยต้องวางหนังสือลง จัดแจงผมเผ้าและตาม แม่ไปพบครอบครัวของอารอง

อารองหลินเห็นหลินเหวินเซิงออกมา บนใบหน้าจึงปกคลุม ไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน “ไม่ได้เจอหลายปี เหวินเซิงดูสุขุมขึ้น เยอะเชียว ได้ยินมาว่ายังเป็นผู้ช่วยข้างกายสมาชิกรัฐสภาวิทยาศาสตร์ เงินเล่าเฟินอยู่หรือ”

พ่อหลินพยักหน้าทักทายเล็กน้อย บรรยาการระหว่างสองพี่น้อง ไม่ดีไม่แย แต่หาความสนิทสนมแนบแน่นในวัยเด็กกลับมาไม่ได้แล้ว

“เหวินเซิงสืบทอดสติปัญญามาจากพี่ใหญ่ ทั้งยังเป็นสืฟ้าคราม เกิดจากสีน้ำเงิน แต่กลับเด่นกว่าสีน้ำเงิน² อีกด้วย” อาหลินยิ้มพลาง แนะนำ “เหวินเซิง นี่หลินเสี่ยวเสี่ยวลูกพี่ลูกน้องของหลาน พวกลูก ไม่ได้เจอกันมาหลายปีแล้ว ดูท่าจะจำกันไม่ได้แล้วมั้ง”

หลินเสี่ยวเสี่ยวนั่งตรงข้ามหลินเหวินเซิง หลบเลี้ยงสายตา เล็กน้อย

ในสมองทั้งหมดของหลินเหวินเซิงล้วนบรรจุไว้ด้วยข้อมูลชนิด ต่างๆ เขาจึงไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้าท่าทางผิดปกติของหลินเสี่ยวเสี่ยว

² เปรียบเปรยถึงศิษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากอาจารย์ แต่กลับเก่งกว่าอาจารย์

เมื่อรอนจนถึงเวลารับประทานอาหาร ในที่สุดอาหลินก็พูด
วัตถุประสงค์ในการมาออกมา “เหวินเซิง อาได้ยินมาว่าศาสตราจารย์
เหินพาหลานเข้าร่วมโครงการของสถาบันวิจัยนั้นหรือ”

หลินเหวินเซิงขมวดคิ้วแต่ไม่ได้พูดอะไร

“ช่วงนี้สถาบันวิจัยทางวิทยาศาสตร์มีโครงการอยู่หลายโครงการ
ที่วางแผนจะหาความร่วมมือจากบริษัท ทางหลานมีช่องทางที่จะช่วย
ติดต่อให้อาได้หรือเปล่า แน่หนอนว่าน้ำใจย่อมหวนคืบด้วยน้ำใจ มารยาท
ย่อมกลับคืบด้วยมารยาท...”

“อารองครับ การพิจารณาคู่ความร่วมมือของสถาบันวิทยา-
ศาสตร์มีเงื่อนไขด้านคุณสมบัติเข้มงวด ถ้าหากคุณอาสนใจโครงการ
พวกนี้ก็ส่งหนังสือแสดงเจตจำนงขอความร่วมมือได้” หลินเหวินเซิง
ขัดจังหวะคำพูดของอารองหลินโดยไม่ผ่อนปรนแม้แต่น้อย “ผมก็แค่
ผู้ช่วยคนหนึ่ง ไปยุ่งเรื่องงานก็ลงทุนไม่ได้หรอกครับ”

“คุณสมบัติของบริษัทเล็กๆ ของอาฉันไม่พอนะสิ แต่บริษัท
ลูกเขยในอนาคตของอาจะต้องไม่มีปัญหาแน่นอน” น้ำเสียงของอารอง
หลินอึ้งอ้อมใจเล็กน้อย “คนครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น เจอปัญหา
อะไรก็ช่วยเหลือกันหน่อย เป็นธรรมดาของโลกมนุษย์นะ”

หลินเหวินเซิงนึกขึ้นได้ว่าไม่กี่เดือนก่อนหน้านี้ พ่อกับแม่
เหมือนจะเคยเอ่ยถึงเรื่องการหมั้นหมายของหลินเสี่ยวเสี่ยวที่ข้างหู
ของเขา คู่หมั้นเป็นทายาทตระกูลที่รวยมากคนหนึ่ง

ตอนนั้นพ่อของเขายังทอดถอนใจอยู่รอบหนึ่ง เสียหายในสิ่งที่
หลินเสี่ยวเสี่ยวเลือก

“ที่บ้านคู่หมั้นของเสี่ยวเสี่ยวทำอะไรหรือครับ” หลินเหวินเซิง
อยากรู้อยากเห็นเล็กน้อยว่าแท้จริงแล้วเป็นคนแบบไหนกันแน่ ถึงทำให้

อารองลำพองใจได้ขนาดนี้

“พอ...” หลินเสี่ยวเสี่ยวห้ามไม่ให้อารองหลินพูดชื่อของเซี่ยหลี่ชู่ ออกมาอย่างร้อนรน แต่คนที่ใจร้อนจะโอ้อวดอย่างอารองหลินจะตัดใจ ปล่อยโอกาสนี้ไปได้อย่างไร

“เคยได้ยินชื่อเซี่ยก๊อปปี้หรือเปล่า” รอยยิ้มของคุณอารองหลินดู ลำพองใจมากยิ่งขึ้น “คู่หมั้นของเสี่ยวเสี่ยวก็คือลูกชายคนเดียวของ ประธานกรรมการบริหารเซี่ยก๊อปปี้ เซี่ยหลี่ชู่”

“เซี่ยหลี่ชู่ นั่นเธอครับ” หลินเหวินเซิงมองหลินเสี่ยวเสี่ยว “คู่หมั้นของเธอคือเซี่ยหลี่ชู่เธอ”

หลินเสี่ยวเสี่ยวก้มหน้า ไม่กล้าสบตาหลินเหวินเซิง

“หลินเสี่ยวเสี่ยว เธอไม่รู้สักขาหน้าหรือไง” หลินเหวินเซิงวาง ตะเกียบลง ลูกขึ้นยืนกล่าว “ผมกินอิ่มแล้ว ขอตัวก่อนครับ”

“ขายหน้ายังงี้กัน” อารองหลินฟังคำพูดนี้แล้วรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย “มีคนตั้งเท่าไร่อยากแต่งงานกับเซี่ยหลี่ชู่ แต่น่าเสียดายที่ไร้ความสามารถ”

“ก็เพราะว่าคนธรรมดาเขาไม่มีหน้าไปเป็นมือที่สามกันนะสิ” หลินเหวินเซิงมองหลินเสี่ยวเสี่ยวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เขาอยากเห็น ความเสียใจภายหลังหรือความรู้สึกผิดบนใบหน้าของเธอ

ทว่าสิ่งที่เขาเห็นกลับมีเพียงความอับอายและความขุ่นเคือง

“เรียกมือที่สามอะไรกัน พูดจาไม่น่าฟังเอาเสียเลย ผู้หญิง บางคนไม่มีความสามารถพอจะคว้าหัวใจของผู้ชายเอาไว้ได้ นั่นโทษ คนอื่นได้ละอะ”

หลินเหวินเซิงแค้นยี้ม “ผมลืมบอกไป แฟนเก่าของเซี่ยหลี่ชู่ ก็คือรุ่นน้องของผมเอง และเป็นผู้ช่วยของศาสตราจารย์เงินเหมือนกัน

อารองเป็นห่วงกิจการของลูกเขยในอนาคตขนาดนั้น ไม่ให้เขาไปขอร้องให้แฟนเก่าช่วยเหลือครับ!”

งานเลี้ยงเลิกรันทกันไปอย่างไม่มีความสุข หลินเหวินเซิงนั่งอยู่ในห้องหนังสือ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกผิด ก่อนหน้านั้นแท้จริงแล้วเขามีหน้าคิดได้ยังไงว่ารุ่นน้องยังทำได้ไม่ดีพอ

เห็นได้ชัดว่าเป็นตระกูลหลินของพวกเขาต่างหากที่ไร้恙อายุ

“รุ่นพี่ มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาตรงๆ จู่ๆ พี่ก็เอาใจใส่ฉันขนาดนี้ ฉันกลัวนะ” วันแรกของการกลับมาหลังจากวันหยุดสั้นสุดลง จินเฟยวัดค่าข้อมูลอยู่ในห้องทดลองกับหลินเหวินเซิง หลินเหวินเซิงไม่เพียงแต่ช่วยเธอตรวจรับเครื่องมือวิทยาศาสตร์ให้ตรงด้วยตนเอง ทั้งยังช่วยเธอเก็บกวาดโต๊ะทดลอง แต่สายตาของเขากลับไม่กล้าจ้องมองสบตากับเธอ หวาดผวาราวกับติดหนี้เธอก้อนหนึ่งแล้วยังไม่ได้คืนอย่างนั้นแหละ

“ไม่มีเรื่องอะไร” หลินเหวินเซิงหันกลับมา “ก็แค่มีจังหวะช่วยเธอทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ ได้พอดี ไม่ต้องตื่นตูมไป”

จินเฟยเก็บตารางข้อมูล มองเขาอย่างสงสัย คนที่ปกติแทบจะแต่งงานกับหนังสืออยู่แล้วดันมาช่วยเธอหยิบจับทำเรื่องต่างๆ ช่างเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวที่สุดในโลก

“เชื่อไม่เชื่อก็เรื่องของเธอ” หลินเหวินเซิงล้วงข้อมูลปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวน์ “นี่เป็นข้อมูลการส่งผ่านข่าวสารของสภาวะเชิงพื้นที่ที่แตกต่างกันที่เธอต้องการ ทั้งหมดเป็นผลลัพธ์ข้อมูลที่ฉันตรวจวัดออกมาในช่วงหลายปีมานี้ เธอสามารถเอาไปอ้างอิงได้”

“รุ่นพี่ บอกมาตามตรงเถอะ พี่อยากยืมเงินเท่าไร” ข้อมูล

การทดลองประเภทนี้มีค่ามาก คนทั่วไปล้วนไม่เต็มใจแบ่งปัน

“ไปไกลๆ เลย!”

“ก็ได้!” จินเผยถือข้อมูลแล้วออกมา แต่ในใจก็ยังคงไม่เข้าใจ
อยู่เล็กน้อยว่าตกลงรุ่นพี่เป็นอะไรกันแน่

ความคิดของผู้ชายคาดเดายากจริงๆ

คิดไปคิดมา เธอก็ตัดสินใจโทร.ไปถามสืออี้ไปที่เป็นผู้ชาย
เหมือนกัน

สืออี้ไปเพิ่งออกมาจากห้องวิจัยก็ได้รับโทรศัพท์จากจินเผย
หลังจากฟังต้นสายปลายเหตุจบ เขาก็ยิ้มออกมา “บางที่เขาอาจมี
ความรู้สึกผิดอยู่ในใจ ดังนั้นเลยอยากจะชดเชยนะครับ”

“รู้สึกผิดอะไรคะ” วางข้อมูลลงเรียบร้อย จินเผยก็เดินไปทาง
ห้องสมุด เมื่อใกล้ถึงฤดูแห่งการสอบ ห้องเรียนรู้ด้วยตนเองของ
ห้องสมุดจึงแออัดเต็มไปด้วยผู้คน

“เรื่องนี้คงทำได้แค่ขอให้คุณหลินบอกกับคุณ คุณถึงจะรู้ครับ”
สืออี้ไปยืนอยู่หน้าบานหน้าต่างและมองลงไปด้านล่าง “ผมนึกว่าที่คุณ
โทร.มาหาผมก็เพื่อ...”

“เพื่ออะไรคะ” จินเผยหยุดฝีเท้าลง เธอกลัวว่าตนเองจะได้ยิน
คำพูดต่อไปของสืออี้ไปไม่ชัด

“ไม่มีอะไรครับ” สืออี้ไปส่งเสียงหัวเราะออกมา “มันก็ไม่ใช่ว่า
เรื่องสลักสำคัญอะไร ช่วงนี้คุณยุ่งมาก ผมไม่อยากให้คุณเสียสมาธิ
เพราะเรื่องของผม”

“ช่วงนี้ก็ไม่ได้ยุ่งนะคะ ข้อมูลแต่ละรายการออกมาหมดแล้ว
ต่อจากนี้ก็ง่ายแล้วค่ะ” จินเผยมองไปรอบๆ และเดินไปนั่งลงบนม้านั่ง
ตัวยาวอันเงียบสงบทางด้านข้าง “ดังนั้นคุณบอกเรื่องของของคุณกับฉันได้

อย่างสบายใจแล้วนะ”

สำหรับสื่ออี้ไป เธอมักจะมีความอดทนมากขึ้นหลายส่วน ไม่ใช่เพราะรูปร่างหน้าตาของเขา แต่เป็นเพราะความโศกเศร้าและความอ่อนโยนที่ปรากฏออกมาเป็นครั้งคราวในแววตาของเขาทำให้รู้สึกปวดใจ

“วันนี้เป็นวันเกิดของผม” สื่ออี้ไปหลับตาลงช้าๆ ทั้งภาพลักษณ์ความเลือดในความทรงจำออกไป เสียงอ่อนโยนของเขาให้ความรู้สึกเหมือนสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ “ผมนึกว่าคุณโทรมาหาผมเพราะเรื่องนี้

“ผมลืมไปครับ ว่าคุณไม่เคยรู้วันเกิดของผม”

เสียงหัวเราะอ่อนโยนทะลุผ่านโทรศัพท์เข้ามาในหูของจินฝ่าย

“แบบนี้ก็ดีครับ ผมไม่ได้ฉลองวันเกิดมาหลายปีแล้ว ถ้าหากคุณตั้งใจฉลองวันเกิดให้ผมเป็นพิเศษ ผมก็ยังไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไร” สื่ออี้ไปเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เรื่องของคุณหลิน คุณไม่ต้องกังวล ผ่านไปสักพักเขาก็จะกลับมาเป็นปกติครับ”

จินฝ่ายไหนเลยจะยังมีกะจิตกะใจไปคาดเดาคำความคิดของหลินเหวินเซิ่ง เธอกล่าวออกไปทันที “วันเกิดของคนหนุ่มสาว ถึงจะไม่จำเป็นต้องจัดให้ครื้นเครงเกินไป แต่ก็ยังต้องฉลองนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ...”

“ไม่เป็นไรอะไรกันคะ” จินฝ่ายขัดคำพูดของสื่ออี้ไป “ตอนที่คุณรอฉันอยู่ที่บ้านนะคะ ฉันจะไปหาคุณ”

“มาหาผม...มาทำอะไรครับ”

“ฉลองให้ผู้ชายคนหนึ่งที่ว่าสื่ออี้ไป ซึ่งเกิดมาในวันนี้เมื่อยี่สิบเก้าปีที่แล้วค่ะ” จินฝ่ายเสียดายเล็กน้อยที่มองไม่เห็นหน้าของสื่ออี้ไป “อี้ไป สุขสันต์วันเกิดค่ะ”

ทันใดนั้นน้ำพุทางด้านหลังก็พุ่งละอองน้ำงดงามออกมา จินเฝยหันไปมองและคลี่ยิ้ม “ฉันต้องขอบคุณพระเจ้า”

“ขอบคุณท่านทำไมครับ”

“ขอบคุณท่านที่ทำให้คนยอดเยี่ยมแบบคุณปรากฏตัวอยู่บนโลกค่ะ”

สืออี่ไปถือโทรศัพท์ ไม่พูดไม่จาอยู่นาน เขาถอดแว่นตาออก ปิดดวงตาเอาไว้พลางยิ้ม “อย่างนั้นหรือครับ”

“ใช่ค่ะ” จินเฝยลุกขึ้นยืน ซุกมือข้างหนึ่งเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแล้วค่อยๆ เดินไปทางห้องสมุด “ทำไมบนโลกถึงมีสืออี่ไป ผู้ชายที่หล่อขนาดนี้ สมบูรณ์แบบขนาดนี้ ยอดเยี่ยมขนาดนี้ ตอนที่เจ้าแม่หนี่ว่วสร้างคุณขึ้นมา ต้องลำเอียงเข้าข้างคุณเป็นพิเศษแน่ๆ เลยค่ะ ถึงได้ให้คุณเกิดมายอดเยี่ยมแบบนี้”

“เฝยเฝย หัวข้อการวิจัยช่วงนี้ของคุณคือจะยกย่องยังไงให้ดีหรือเปล่าครับเนี่ย”

“ไม่ค่ะ ที่วิจัยก็คือ ทำยังไงถึงจะพรรณนาความยอดเยี่ยมของคนคนหนึ่งออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ” จินเฝยยิ้ม “น่าเสียดายที่ผลการวิจัยล้มเหลว เลยอธิบายข้อดีของคุณออกมาได้ไม่ถึงครึ่ง”

สืออี่ไปหัวเราะออกมาอีกครั้ง เมื่อวางสายโทรศัพท์แล้ว เขาก็เผลอล้มหัวสุมปากที่ยกขึ้น ถึงพบว่าตนเองกำลังยิ้มอยู่ตลอดเวลา

วันนี้เมื่อสิบปีก่อน ฝนหนาวเหน็บเสียดกระดูกตกลงมา เขานั่งอยู่บนเบาะด้านข้างคนขับ มองพ่อหม่นพวงมาลัยรถยนต์ให้ด้านที่เขานั่งรับแรงปะทะมากที่สุด ในตอนนั้นเขาก็รู้แล้วว่าตนเองไม่ใช่ลูกรักของพระเจ้า

บางที คงมีแค่ในสายตาของเฝยเฝยที่เขาถูกพระเจ้าโปรดปราน

ในห้องสมุดผู้คนนั่งกันเต็มไปหมด ทว่ากลับเงียบสงบอย่างยิ่ง จินเฟย ยืมหนังสือที่ต้องการไม่ได้ จึงได้แต่หมุนกายออกไปจากห้องสมุด

“พวกเราพบกันอีกแล้วนะครับ” ผู้ชายในเสื้อคลุมสีอ่อนยืนอยู่ตรงหน้าเธอ ในมือถือหนังสือไว้สองเล่ม

จินเฟยพยักหน้าอย่างสุภาพ เธอสังเกตเห็นสายตาของเด็กสาวจำนวนมากจ้องอยู่บนร่างของผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอคนนี้

“ผมชื่อเว่ยอี้ เวลาออกเสียงฟังแล้วเหมือนเว่ยอี้³ เล็กน้อย” ชายหนุ่มคลี่ยิ้มให้จินเฟย “ไม่คิดว่าจะบังเอิญได้พบคุณที่มหาวิทยาลัยแบบนี้ เพื่อชดเชยความผิดที่ผมทำในครั้งที่แล้ว ผมขอเลี้ยงข้าวคุณนะครับ”

“ไม่ต้องค่ะ” จินเฟยคล้ายยิ้มทว่าไม่ยิ้ม เหลือบมองผู้ชายคนหนึ่งที่เรียกตนเองว่าเว่ยอี้แวบหนึ่ง “เด็กหนุ่มออกตัวแรงเกินไปก็ไม่ค่อยดีนะคะ”

เว่ยอี้ตะลึงเล็กน้อย ทันทีหลังจากนั้นก็ยิ้มออกมาและส่ายศีรษะ “โอเคครับ เด็กสาวแสนสวยสามารถมีเหตุผลในการปฏิเสธหนึ่งหมื่นอย่าง”

เขาเดินลงบันไดตามจินเฟยมา เด็กผู้ชายหลายคนจากชมรมคนรักสเกตบอร์ดไถสเกตบอร์ดมาอย่างรวดเร็ว เขาเพิ่งคิดจะพูดว่า “ระวัง” ก็รู้สึกวุ่นวายของตนเองถูกรัดแน่น เมื่อได้สติกลับมา ตัวก็ถูกลากออกไปสองก้าวแล้ว

“เด็กหนุ่มสามารถมีคำเตือนให้เดินอย่างระวังได้หนึ่งหมื่นข้อ” จินเฟยสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ “ไม่ต้องขอบคุณฉันนะคะ ไป

³ 唯— แปลว่า มีเพียงอย่างเดียว เพียงหนึ่งเดียว

เที่ยวเองเถอะค่ะ อีกอย่าง ต่ไปพบกันโดยบังเอิญให้น้อยลงหน่อย
ฉันเป็นผู้หญิงหลงตัวเองคนหนึ่ง ไม่สนใจผู้ชายประเภทคุณหรอก”

กล่าวจบก็ไม่วายให้เว่ยอี้ตอบกลับ เธอหมุนกายเดินจากไป
เว่ยอี้มองแขนของตนเอง แล้วมองผู้หญิงที่เดินไกลออกไป
โดยไม่อ้าลยอวรณ์แม้แต่น้อย ก่อนจะบีบหนังสือในมือแน่น

ตอนบ่าย ผู้ช่วยหยางได้รับโทรศัพท์จากแผนกต้อนรับ บอกว่ามีคน
ส่งดอกไม้มาให้บอส

ดอกไม้ชิ้นนั้นเธอ

ในใจของผู้ช่วยหยางรู้สึกเคร่งเครียด คงไม่ใช่หยวนเหมียว
หรอกมัง

เธอรีบลงไปข้างล่าง หลังจากเห็น ‘ดอกไม้’ ชิ้นนั้นแล้วก็นั่งเงิบ
ไม่พูดอะไร นี่คืชื่อดอกไม้ที่ไฮสตรอร์เบอร์รี่มาจัดจนกลายเป็นช่อ
ขนาดอยู่ห่างออกไปหนึ่งเมตรก็ยังสามารถกลิ่นหอมหวานของสตรอร์เบอร์รี่

วิธีที่ชายแท้ใช้ปะหละเพนสาวให้มีความสุขประเภทนี้ แคมอง
ก็รู้ว่าไม่ใช่สไตล์ของหยวนเหมียวแล้ว

ทีนี้ละปัญหา ทำไมถึงมีคนส่งของประเภทนี้มาให้บอสละ

เพราะถูกแฟนหนุ่มนอกใจไปคบสาวใสซื่อ

‘จินเฟย’ จึงเกิดสมองลัดวงจรคิดว่าตนเองคือเฟยอ๋องยุคโบราณ

ที่ผู้ชายล้วนอ่อนแอต้องให้ผู้หญิงคอยปกป้อง

และเฟยอ๋องย่อมไม่อาจทำให้ปวงประชานับหมื่นที่ชื่นชอบต้องผิดหวัง

เมื่อเห็น ‘สื่ออี่โป่’ ถูกปองร้าย เธอจึงเสี่ยงชีวิตเข้าขัดขวาง

ตั้งแต่นั้นชายหนุ่มผู้มีจิตใจยากหยิ่งถึงเช่นเขาก็เห็นเธอเป็นดวงแสงสว่างในชีวิตอันมืดมน

กว่าขณะที่ความสัมพันธ์ของทั้งสองกำลังค่อย ๆ ผลิดอกแตกใบ

กลับมีบุคคลปริศนาปรากฏตัวคุกคามคนรอบข้างจินเฟย

ความหลังครั้งเก่าก่อนของทุกคนคือปัจจัยที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในปัจจุบัน

จินเฟยต้องใช้ความรักความอบอุ่นของเธอสลายปมในใจของสื่ออี่โป่

และร่วมกันเปิดโปงคนร้ายที่หมายเอาชีวิตของทั้งคู่ให้ได้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8054-5

9 786161 880545

